

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/87/2020
Identifikačné číslo spisu: 5115228618
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5115228618.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: NANOTECH N1 s. r. o., so sídlom Tešedíkova 21, 841 06 Bratislava, IČO: 46 801 928, zastúpeného advokátskou kanceláriou GHS Legal, s.r.o., so sídlom Lazaretská 3/A, 811 08 Bratislava, IČO: 47 232 544, v mene ktorej koná JUDr. Pavol Horňák, ako advokát a konateľ, proti žalovanému: Ing. Q. V., nar. XX. P. XXXX, bytom S., zastúpenému JUDr. Michalom Mudrákom, advokátom, so sídlom Hurbanovo námestie 1, 811 06 Bratislava - Staré Mesto, o zaplatenie 112 250,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina, pod sp. zn. 38Cb/439/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. novembra 2018, č. k. 13Cob/96/2018-659, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. marca 2019, č. k. 13Cob/96/2018 - 734, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobcovi p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 14. augusta 2017, č. k. 38Cb/439/2015-418, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 108 000,- eur s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 60 000,- eur od 16. septembra 2015 do zaplatenia a zo sumy 48 000,- eur od 16. marca 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol s tým, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88,34 %.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 112 250,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z tejto sumy od 16. augusta 2015 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvorili dňa 8. apríla 2015 kúpnu zmluvu podľa Obchodného zákonníka (ďalej aj len „kúpna zmluva“). Kúpnu zmluvou sa žalobca ako predávajúci zaviazal za dojednaných podmienok dodať žalovanému ako kupujúcemu predmet kúpy a kupujúci sa zaviazal uhradiť predávajúcemu kúpnu cenu. Podľa čl. 3.4 kúpnej zmluvy, nárok na zaplatenie kúpnej ceny vzniká predávajúcemu riadnym odovzdaním predmetu kúpy kupujúcemu a aj v prípade, ak kupujúci neprevezme predmet kúpy od predávajúceho v dohodnutej lehote, dňom 16. augusta 2015. Žalovaný napriek opakovaným písomným výzvam tovar v lehote

uvedenej v kúpnej zmluve neprevzal. Žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie kúpnej ceny za predmet kúpy dňom 16. augusta 2015. Žalobca si zmluvnú povinnosť pripraviť tovar na odovzdanie žalovanému splnil riadne a včas a vyzval žalovaného na prevzatie predmetu kúpy. Žalovaný zmluvnú povinnosť prevziať predmet kúpy a zaplatiť zaň kúpnu cenu nesplnil.

3. Súd prvej inštancie zistil, že kúpna zmluva bola sporovými stranami uzavretá podľa ust. § 408 a nasledujúcich Obchodného zákonníka (pravdepodobne podľa ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka). Na základe uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil, že týmto si sporové strany zvolili režim Obchodného zákonníka, ktorému ich záväzkový vzťah mal podliehať. Uvedené konštatovanie súdu prvej inštancie potvrdzuje aj znenie čl. 7 bod 7.6 kúpnej zmluvy, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že záväzkový režim kúpnej zmluvy sa bude riadiť podľa Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvných strán tejto kúpnej zmluvy. V čl. 3. kúpnej zmluvy bolo obsiahnuté dojednanie kúpnej ceny v celkovej výške 90 000,- eur bez DPH, ktorú sa kupujúci zaviazal uhradiť predávajúcemu tak, že prvú časť kúpnej ceny v sume 50 000,- eur bez DPH uhradí do 15. septembra 2015 a druhú časť kúpnej ceny vo výške 40 000,- eur bez DPH uhradí v lehote do 15. marca 2016. V čl. 3 bod 3.5 kúpnej zmluvy bolo dohodnuté, že kupujúci znáša všetky náklady súvisiace s prepravou predmetu kúpy, dovozom predmetu kúpy na Slovensko, ako aj všetky clá a poplatky s tým súvisiace, ktoré je povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa prevzatia predmetu kúpy. Kúpna zmluva bola datovaná dňom 8. apríla 2015.

4. Ďalej súd prvej inštancie z predloženého vyhotovenia kúpnej zmluvy zistil, že je opatrená podpisom konateľky žalobcu, Mgr. K., za predávajúceho a podpisom žalovaného ako kupujúceho. Podľa overovacej doložky notára, Kataríny Válovej, so sídlom v Bratislave (č. l. 9 rub spisu), konateľka žalobcu podpísala listinu kúpnej zmluvy dňa 22. mája 2015. Podľa osvedčenia o pravosti podpisu (č. l. 17 spisu) žalovaný dňa 10. apríla 2015 pred J. notárom so sídlom v Žiline podpis na listine uznal za svoj vlastný.

5. Z výzvy na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 112 250,- eur s príslušenstvom adresovanej právnym zástupcom žalobcu žalovanému dňa 21. augusta 2015 (č. l. 18 spisu) vyplýva, že žalovaná suma predstavuje kúpnu cenu dojednanú v čl. 3.1 kúpnej zmluvy v sume 90 000,- eur bez DPH, resp. 108 000,- eur s DPH a náklady na prepravu predmetu kúpy na Slovensko vo výške 4 250,- eur vyúčtované zálohovou faktúrou č. 2015013, vystavenou dňa 21. augusta 2015, splatnou dňa 7. septembra 2015 (č. l. 20 spisu).

6. V súvislosti s otázkou (ne)uzavretia kúpnej zmluvy súd prvej inštancie poukázal na to, že sporové strany zhodne tvrdili, že písomné listinné vyhotovenie kúpnej zmluvy datované 8. apríla 2015 (č. l. 6 až 17 spisu), ktoré žalovaný opatrené svojím podpisom predložil právnemu zástupcovi žalobcu dňa 13. apríla 2015 (vid'. preberací protokol č. l. 112 spisu), bolo návrhom na uzavretie kúpnej zmluvy predkladaným žalovaným žalobcovi. S uvedeným primárnym východiskom strán, od ktorého sa odvíjala ich skutková a právna argumentácia v priebehu konania, sa súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania nestotožnil. Súd prvej inštancie zdôraznil, že z uvedenej skutkovej okolnosti, ktorý právny úkon bol návrhom na uzavretie kúpnej zmluvy, nemohol vychádzať ako zo zhodného tvrdenia strán v zmysle ust. § 186 ods. 2 C. s. p., nakoľko popis skutkových okolností kontraktčného procesu medzi žalobcom a žalovaným, ako aj výsledky vykonaného dokazovania vyvrátili pravdivosť tohto, inak zhodného tvrdenia strán sporu.

7. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že podpísanie kúpnej zmluvy žalovaným vo verzii, ktorá neobsahovala zapracované pripomienky žalobcu, tzn. žalovaný podpísal svoju pôvodnú ofertu, nemožno považovať za prejav vôle žalovaného odmietnuť žalobcom pripomienkované znenie kúpnej zmluvy s úmyslom predložiť nový návrh podľa ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa súdu prvej inštancie išlo len o omyl v konaní žalovaného, čo žalovaný v priebehu konania nepopieral, ktorému nemožno pričítať účinky prejavu vôle podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ďalej naň v kontraktčnom procese vzniku kúpnej zmluvy prihliadať. Uvedené konštatovanie súdu prvej inštancie oprel o predloženú elektronickú komunikáciu z dňa 2. apríla 2015 medzi žalovaným a jeho právnou zástupkyňou, JUDr. Milínou Schifferdeckerovou (č. l. 287 spisu).

8. Súd prvej inštancie porovnal obsah žalobcom pripomienkovanej verzii kúpnej zmluvy (č. l. 289 až 292 spisu), ktorú súd prvej inštancie považoval za nový návrh, so znením listinnej podoby kúpnej zmluvy podpísanej žalovaným (č. l. 6 až 17 spisu) a skonštatoval, že z obsahového hľadiska ide o zmluvy totožné. Odlišnosť súd prvej inštancie našiel v časti vyjadrenia výšky kúpnej ceny, kedy v pripomienkovanej verzii kúpnej zmluvy v čl. 3 (č. l. 290 spisu) je uvedená kúpna cena 108 000,- eur s DPH, zatiaľ čo v žalovaným podpísanej listinnej podobe kúpnej zmluvy v čl. 3 na (č. l. 7 spisu) je uvedená kúpna cena 90 000,- eur bez DPH. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie uviedol, že obsahovo je dojednanie o výške kúpnej ceny totožné. Súd prvej inštancie pri tom poukázal na platnú a účinnú právnu úpravu dane z pridanej hodnoty v čase žalobcovho pripomienkovania návrhu kúpnej zmluvy predloženého žalovaným a v čase podpisu Kúpnej zmluvy žalovaným, sume 108 000,- eur s DPH zodpovedá suma 90 000,- eur bez DPH. Na podporu svojho záveru súd prvej inštancie upriamil pozornosť na obsah elektronickej komunikácie z 8. apríla 2015 (č. l. 268 spisu), z ktorej vyplýva vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu, že „v zmysle našej dohody sme zmluvu teda prepracovali tak, že v zmluve uvádzame výlučne kúpnu cenu bez DPH s ustanovením, že ku kúpnej cene bude pripočítaná DPH podľa príslušných účinných právnych predpisov“. Znenie čl. 3. kúpnej zmluvy podpísanej žalovaným (č. l. 6 až 17 spisu) z obsahového hľadiska preto podľa súdu prvej inštancie nepredstavovalo zmenu obsahu navrhovanej zmluvy, resp. znenia čl. 3 obsiahnutého v pripomienkovanej verzii kúpnej zmluvy zo strany žalobcu (č. l. 289 až 292 spisu), ktorú v zmysle vyššie uvedeného súd prvej inštancie považoval za nový návrh na uzavretie zmluvy v zmysle ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

9. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie posúdil, že podpísaním kúpnej zmluvy v jej písomnej podobe (č. l. 6 až 17 spisu) žalovaným dňa 8. apríla 2015 žalovaný akceptoval nový návrh kúpnej zmluvy obsiahnutý v žalobcom pripomienkovanej verzii kúpnej zmluvy (č. l. 289 až 292 spisu). Akceptácia nového návrhu kúpnej zmluvy žalovaným nadobudla účinnosť dňom, kedy sa žalovaným podpísané znenie kúpnej zmluvy dostalo do dispozičnej sféry žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu (§ 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka), k čomu došlo najskôr v rámci elektronickej komunikácie zasielanej žalovaným právnenému zástupcovi žalobcu dňa 9. apríla 2015 (č. l. 268 až 270 spisu), následne elektronickej komunikáciou zo dňa 10. apríla 2015 (č. l. 271 až 273 spisu), resp. najneskôr dňom 13. apríla 2015, kedy v zmysle preberacieho protokolu (č. l. 112 spisu) žalovaný ním podpísanú písomnú listinnú podobu kúpnej zmluvy v znení pripomienkovanej verzii kúpnej zmluvy predkladanej žalobcom odovzdal právnenému zástupcovi žalobcu. Uvedeným momentom bola podľa názoru súdu prvej inštancie kúpna zmluva, na základe ktorej žalobca uplatňuje nárok v prejednávanej veci, uzavretá (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

10. V súvislosti s čl. 5. bod 5.1 kúpnej zmluvy, ktorej obsahom je rozvázovacia podmienka, súd prvej inštancie zdôraznil, že z hospodárskeho účelu kúpnej zmluvy tak, ako ho možno dovodiť z jej podstatných pojmových znakov v zmysle ust. § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorým je prevod vlastníckeho práva k tovaru z predávajúceho na kupujúceho za dojednanú kúpnu cenu. Kúpna zmluva neplní z hľadiska jej hospodárskeho účelu zabezpečovaciu funkciu, resp. funkciu zabezpečenia plnenia iného záväzku. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné sa ďalej podrobne zaoberať okolnosťami súvisiacimi so zmluvnými vzťahmi medzi žalobcom a žalovaným ohľadne sprostredkovania vstupu nového investora do obchodnej spoločnosti žalobcu vo väzbe na to, ako tieto mali ovplyvniť dojednanie zmluvných strán o uzatvorení kúpnej zmluvy.

11. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia poukázal na rozsudok Veľkého senátu Občiansko-právneho a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 16. januára 2013, sp. zn. 31Cdo/1571/2010 a uviedol, že pokiaľ sa strany sporu z určitých dôvodov, motívov, resp. pohnútok, slobodne rozhodli dojednať obsah kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalobca uplatňuje svoj nárok v prejednávanej veci, súd ich prejavy vôle rešpektuje a rovnako sú povinné ich rešpektovať aj samotné zmluvné strany, a to v súlade so zásadou „pacta sunt servanda“, t. j. dohody treba zachovávať.

12. Súd prvej inštancie ďalej zdôraznil, že kúpna zmluva uzavretá, či už podľa Občianskeho zákonníka alebo podľa Obchodného zákonníka, je zásadne zmluvou neformálnou, platnosť ktorej zákon

nepodmieňuje písomnou formou. Nakoľko v čl. 7 bod 7.6. kúpnej zmluvy zmluvné strany vyjadrili vôľu podriať zväzkovo-právny vzťah založený kúpnu zmluvou bez ohľadu na povahu jej účastníkov režimu Obchodného zákonníka, relevantným pre posudzovanie formy tohto právneho úkonu bolo podľa súdu prvej inštancie ust. § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme. Teda, písomná forma je predpokladom platnosti zmluvy len v prípade, ak o to požiada aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že aj v prípade zmluvy uzatvorenej v režime Obchodného zákonníka, platnosť písomného právneho úkonu, resp. zachovanie písomnej formy právneho úkonu, je potrebné posudzovať podľa ust. § 40 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka. Zároveň, ak pri uzavieraní zmluvy zašle jedna strana druhej písomný návrh zmluvy, neznamená to bez ďalšieho, že tým podmienila jej platnosť písomnou formou (ZSP 67/1999).

13. Z vykonaného dokazovania, najmä z predloženej predzmluvnej elektronickej komunikácie strán podľa súdu prvej inštancie nevyplývala podmienka platnosti kúpnej zmluvy písomnou formou, príp. s vyšším stupňom formalizácie s overenými podpismi obidvoch zmluvných strán. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že z predloženej elektronickej komunikácie z 8. apríla 2015 (č. l. 268 spisu) vyplynula len požiadavka žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, na overenie podpisu žalovaného na kúpnej zmluve a zaslanie podpísaného naskenovaného znenia zmluvy elektronicke pred jeho predložením v listinnej podobe. Výslovný prejav vôle žalobcu v zmysle ust. § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka podmieniť platnosť kúpnej zmluvy písomnou formou, súd prvej inštancie nezistil. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 16. marca 2017, z ktorého vyplynulo, že požiadavka overeného podpisu žalovaného na kúpnej zmluve bola vyžadovaná z opatrnosti pred prípadnou obranou žalovaného v tvrdení, že podpis na zmluve nie je jeho. Z písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 7. júla 2017 (strana 3, druhý odsek, č. l. 364 spisu) vyplynulo, že vzhľadom na požiadavky žalobcu, aby zmluva bola písomná, vytlačená, podpísaná, podpis úradne osvedčený a zmluva následne aj doručená, žalovaný očakával, že aj zo strany žalobcu dôjde k obdobnému postupu - podpísanie s osvedčením podpisu žalobcu a doručenie podpísaného rovnopisu späť žalovanému. S prihliadnutím na tvrdenie žalovaného súd prvej inštancie vyvodil záver, že medzi stranami nedošlo k dohode o písomnej forme zmluvy, resp. jej podpisu notársky osvedčeného zo strany tak žalobcu ako aj žalovaného. Ďalej súd prvej inštancie upozornil, že žalovaný v konaní netvrdil, že by pri rokovaní o uzavretí zmluvy výslovne prejavil vôľu v zmysle § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka podmieniť platnosť kúpnej zmluvy jej uzavretím v písomnej forme.

14. So zreteľom na ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie skonštatoval, že v danom prípade bola písomná forma kúpnej zmluvy zachovaná, pretože sa nejednalo o zmluvu, v prípade ktorej by prejavy účastníkov museli byť na tej istej listine. Následné opatrenie žalovaným akceptovaného písomného listinného znenia kúpnej zmluvy úradne osvedčeným podpisom konateľky žalobcu, už súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné pre dovŕšenie procesu vzniku kúpnej zmluvy, ako ani pre naplnenie prípadnej požiadavky zachovania jej písomnej formy, s prihliadnutím na vyššie konštatovaný záver, že v prejednávanej veci nebol výslovne tvrdený ani vykonaným dokazovaním preukázaný prejav vôle jednej alebo obidvoch zmluvných strán v zmysle § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka podmieniť platnosť zmluvy písomnou formou s prípadne úradne osvedčenými podpismi obidvoch zmluvných strán.

15. S tvrdením žalovaného, že obidve zmluvné strany vyjadrili jednoznačný zámer uzatvoriť zmluvu písomne, sa súd prvej inštancie nestotožnil a poukázal pri tom na elektronicke komunikáciu z 2. apríla 2015 (č. l. 266, resp. č. l. 287 až 288 spisu), v ktorej podľa súdu prvej inštancie nie je výslovný prejav vôle ani jednej zo zmluvných strán podmieniť platnosť kúpnej zmluvy písomnou formou. Z uvedenej elektronickej komunikácie vyplýva len požiadavka žalobcu na to, aby žalovaný zmluvu podpísal pred notárom, nie však výslovne ako podmienka jej platnosti. Obdobné závery súd prvej inštancie vyjadril aj vo vzťahu k obsahu elektronickej komunikácie z 8. apríla 2015 (č. l. 268 spisu).

16. Súd prvej inštancie nemal za preukázané, že by kúpna zmluva mala vzniknúť, resp. byť uzavretá, k

inému okamihu, než kedy prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť, t. j. k okamihu, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. Za takúto dohodu medzi žalobcom a žalovaným súd prvej inštancie nepovažoval znenie ust. čl. 7 bod 7.1. kúpnej zmluvy, podľa ktorého zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu zmluvnými stranami, ktoré bolo rovnako súčasťou návrhu na uzavretie kúpnej zmluvy (pripomienkovaná verzia kúpnej zmluvy žalobcom - č. l. 289 až 292 spisu), nakoľko v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by predloženiu návrhu zmluvy predchádzalo dojednanie zmluvných strán, že v prípade akceptácie návrhu zmluva vznikne, resp. bude uzavretá k inému okamihu, než vyplýva z ust. § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka.

17. Podľa súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania nevyplývalo, ktorá zmluvná strana čl. 7 bod 7.1. do obsahu zmluvy vložila, ani s akým úmyslom alebo účelom, resp. či tomu predchádzala konkrétna dohoda zmluvných strán o tom, že takýmto ustanovením dispozitívne upraví okamih uzavretia kúpnej zmluvy odlišne od ustanovení Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania rovnako nevyplývalo, že by zmluvné strany v kontraktačnom procese tomuto konkrétnemu ustanoveniu pripisovali osobitný význam. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že dojednanie v čl. 7. bod 7.1. kúpnej zmluvy nemá vplyv na okamih uzavretia kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným.

18. K námietke žalovaného, že nie je zrejmé, či vôbec tovar, ktorý mal byť predaný, je v majetku žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, že na preukázanie tohto tvrdenia žalovaný neoznačil ani nenavrhol vykonať žiadne dôkazy.

19. V závere súd prvej inštancie zhrnul, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu platnej kúpnej zmluvy. Nakoľko žalovaný v dojednanej lehote, tzn. do 15. augusta 2015, neprevzal od predávajúceho predmet kúpy, žalobcovi ako predávajúcemu vznikol nárok na zaplatenie kúpnej ceny dňom 16. augusta 2015. Kúpna cena bola dohodnutá vo výške 108 000,- eur s DPH s tým, že prvá časť kúpnej ceny vo výške 50 000,- eur bez DPH, t. j. 60 000 eur s DPH, bola splatná v lehote do 15. septembra 2015 a druhá časť kúpnej ceny vo výške 40 000,- eur bez DPH, resp. 48 000,- eur s DPH bola splatná do 15. marca 2016. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný sa do omeškania so zaplatením kúpnej ceny mohol dostať až odo dňa nasledujúceho po dojednanom dni splatnosti prvej a druhej časti kúpnej ceny a od tohto dňa žalobca má nárok na zákonné úroky z omeškania, uplatnené v nižšej než stanovenej výške. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú v časti o zaplatenie kúpnej ceny vo výške 108 000,- eur s uplatneným zákonným úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne, a to zo sumy 60 000,- eur od 16. septembra 2015 do zaplatenia a zo sumy 48 000,- eur od 16. marca 2016 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania vo vzťahu k nároku na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 108 000,- eur s DPH žalobu zamietol.

20. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti týkajúcej nároku na zaplatenie nákladov súvisiacich s prepravou predmetu kúpy v sume 4 250,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 16. augusta 2015 do zaplatenia, z dôvodu, že kupujúci, ktorý v zmysle dojednaní v čl. 3. bod 3.5 kúpnej zmluvy znáša všetky náklady súvisiace s prepravou predmetu kúpy, dovozom predmetu kúpy na Slovensko, ako aj všetky clá a poplatky s tým súvisiace, bol tieto povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa prevzatia predmetu kúpy. Nakoľko k prevzatíu predmetu kúpy nedošlo, v tejto časti súd prvej inštancie považoval žalobu za predčasnú.

21. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 28. novembra 2018, č. k. 13Cob/96/2018-659, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. marca 2019, č. k. 13Cob/96/2018-734, rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 14. augusta 2017, č. k. 38Cb/439/2015-418, v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 108 000,- eur s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 60 000,- eur od 16. septembra 2015 do zaplatenia a zo sumy 48 000,- eur od 16. marca 2016 do zaplatenia a vo výroku, ktorým bol žalobcovi priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 88,34 %, potvrdil. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

22. Po preskúmaní s vecou súvisiaceho spisu odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je ako vecne správny potrebné podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie, nakoľko tento v odôvodnení reagoval na relevantné okolnosti súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rovnako odvolací súd skonštatoval, že právo na spravodlivý proces bolo zachované ako vo vzťahu k žalobcovi tak aj vo vzťahu k žalovanému, pretože z rozsudku súdu prvej inštancie sú dostatočne zrejmé dôvody, na ktorých je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie založené. Výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie nebol odvolaním žalovaného osobitne napadnutý, ale ako závislý výrok od výroku v merite veci bol odvolacím súdom pri potvrdení prvoinštančného rozhodnutia vo výroku o veci samej rovnako potvrdený ako vecne správny.

23. Odvolací súd skonštatoval, že žalovaný v rámci podaného odvolania neuviedol žiadnu podstatnú skutočnosť, ktorá by mala za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe súdu prvej inštancie, resp. o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a podrobne opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré súd prvej inštancie prijal, boli podľa odvolacieho súdu dostatočným spôsobom vysvetlené. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil jednostrannosť, ani takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd mal za to, že skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

24. Žalovaný v odvolaní namietol nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne vyhodnotenia uskutočneného súdom prvej inštancie. Túto námietku žalovaného odvolací súd vyhodnotil ako námietku proti výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. septembra 2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009, ktoré sa týka zásady voľného hodnotenia dôkazov. Pozornosť odvolací súd upriamil aj na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04).

25. Odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie vybočenie z kritérií pre hodnotenie dôkazov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

26. Žalovaný v odvolaní namietol okrem iného aj nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie v otázke uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným zo strany súdu prvej inštancie. Žalovaný trval na tom, že emailová komunikácia, predchádzajúca doručeniu podpísaného návrhu kúpnej zmluvy žalovaným právnomu zástupcovi žalobcu dňa 13. apríla 2015, bola len štandardnou predzmluvnou komunikáciou a bola iba vyjednávaním o obsahu zmluvy. Podľa žalovaného zo žiadneho emailu ani iného dôkazu nevyplývalo, že by zmluvné strany pred doručením podpísaného návrhu zmluvy dňa 13. apríla 2015 žalovaným začali chápať celý proces inak, t. j. žiadna zo strán nevyjadrila vôľu, byť emailovým znením viazaná ako ofertou. Vzhľadom na uvedené žalovaný trval na tom, že email zo dňa 8. apríla 2015 nie je možné považovať za ofertu.

27. Nakoľko bol predmetom súdneho konania nárok žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny za tovar, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 8. apríla 2015 a obrana žalovaného spočívala v tvrdení o neexistencii uzavretej kúpnej zmluvy zo dňa 8. apríla 2015, tak odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie bol povinný primárne posudzovať základ nároku. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ

je v rámci súdneho konania vyvolaná spornosť v otázke (ne)existencie právneho úkonu - zmluvy, na základe ktorého sa uplatňuje žalobou uplatnený nárok, nevyhnutne musí dôjsť k posudzovaniu tohto právneho úkonu, a to aj s výsledkom konštatovania jeho založenia, existencie a platnosti. Opačný prístup v konaní pred súdom by bol v rozpore so zásadami civilného sporového konania. Ďalej odvolací súd upozornil na to, že súd môže vziať do úvahy zhodnosť tvrdení, len ak je podložená a preukázaná dôkazmi. V prípade vzniku dôvodnej pochybnosti o pravdivosti zhodných tvrdení, ako to bolo v predmetnej veci, tak nemôže súd vychádzať z tvrdení strán ako zhodných (ust. § 186 ods. 2 C. s. p.).

28. Vo vzťahu k otázke vzniku a založenia kúpnej zmluvy odvolací súd v celom rozsahu odkázal na odseky 48. a 49. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa v tejto časti stotožnil. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vecne správne poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých vyplynul priebeh kontraktačného procesu medzi žalobcom a žalovaným, smerujúci k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, ako aj okolnosti s uzavretím kúpnej zmluvy súvisiace.

29. Podľa odvolacieho súdu bolo z vykonaného dokazovania zrejmé, že uzavretiu kúpnej zmluvy predchádzali ústne jednania a motívom jej uzavretia bol zamýšľaný proces zmeny v osobe spoločníka obchodnej spoločnosti žalobcu, na ktorom sa žalovaný spolu so svojim obchodným partnerom mal podieľať ako sprostredkovateľ. Strany sporu nevyvolali spornosť ohľadom ich vzájomnej emailovej komunikácie týkajúcej sa obsahu kúpnej zmluvy. Rovnako v konaní nebolo sporné, že prvotný návrh kúpnej zmluvy vypracovala právna zástupkyňa žalovaného a predložila právnemu zástupcovi žalobcu, ktorý tento návrh kúpnej zmluvy pripomienkoval, doplnil o bod 6.3. a následne návrh so zapracovanými pripomienkami a doplnením kúpnej zmluvy o bod 6.3 zaslal späť žalovanému (e-mail žalobcu zo dňa 2. apríla 2015 - č. l. 288 spisu, kúpna zmluva na č. l. 289 - 292 spisu). Nespornou bola aj následná komunikácia sporových strán ohľadne podpisu žalobcom pripomienkovanej verzie návrhu zmluvy, ktorý návrh žalovaný podpísaním kúpnej zmluvy v listinnej podobe dňa 8. apríla 2015 akceptoval, elektronicky zaslal právemu zástupcovi žalobcu dňa 9. apríla 2015 (č. l. 268 - 270 spisu) a dňa 10. apríla 2015 elektronicky odoslal sken podpísanej kúpnej zmluvy s verifikovaným podpisom (uznal za vlastný) s tým, že podľa preberacieho protokolu (č. l. 112 spisu) žalovaný podpísanú kúpnu zmluvu odovzdal právemu zástupcovi žalobcu.

30. V danom konaní odvolací súd považoval za podstatný priebeh kontraktačného procesu medzi žalobcom a žalovaným, keďže predpokladom každej zmluvy je zhoda vôle oboch strán (zmluvný konsenzus) a prijatie návrhu. Vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav preukázal, že výsledkom prebiehajúcich osobných stretnutí a jednaní bol žalovaným (oferent) predložený písomný návrh zmluvy žalobcovi (oblát), ktorý tento jednostranný prejav vôle žalovaného modifikoval a emailom zo dňa 2. apríla 2015 zaslal žalovanému s pripomienkami a doplneniami. S poukazom na ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka odvolací súd posúdil email žalobcu zo dňa 2. apríla 2015 určený žalovanému za nový návrh. Odvolací súd uviedol, že týmto došlo k opačnému postaveniu žalobcu (oferent) a žalovaného (oblát). Žalovaný (oblát) tento jednostranný prejav vôle žalobcu na uzavretie kúpnej zmluvy akceptoval, čo potvrdil podpisom dňa 8. apríla 2015, ktorý úradne osvedčil a e-mailom zaslal žalobcovi, ako aj následne podľa preberacieho protokolu osobne odovzdal. Odvolací súd zdôraznil, že v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolaní žalovaný netvrdil, že išlo len o súhlasný prejav, ale s výhradou voľnosti, ďalších zmien atď. Akcept žalovaného sa doručením elektronickou poštou dostal do dispozície oferenta a nadobudol účinnosť, t. j. dňa 9. apríla 2015, resp. najneskôr dňa 13. apríla 2015 (preberací protokol). Prejav vôle strán tak prestal byť vyjednáváním a stal sa skutočným zmluvným konsenzom, pretože strany si dali najavo, že sa cítia byť viazané svojím prejavom. Súd prvej inštancie preto správne podľa odvolacieho súdu zhodnotil, že k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným došlo. Zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na závery vyjadrené v rozsudku Veľkého senátu Občiansko-právneho a Obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 16. januára 2013, sp. zn. 31Cdo/1571/2010.

31. Námietku žalovaného, že emailová komunikácia prebiehajúca len medzi právnymi zástupcami strán svedčí o tom, že bola len rokováním o obsahu zmluvy, keďže nemali oprávnenie na uzavretie zmluvy, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Tento záver odvolací súd odôvodnil tým, že na vznik zmluvy je

potrebné, aby sa stretli zhodné prejavy vôle kontrahujúcich strán. Nakoľko v danom prípade došlo k prijatiu návrhu žalobcu žalovaným osobne, momentom keď sa žalovaným podpísaný akcept dostal do dispozície žalobcu, vznikla kúpna zmluva.

32. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie v tom, že účastníci nedojednali pre platnosť právneho úkonu písomnú formu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukázal na to, že kúpna zmluva v režime Občianskeho zákonníka ako i Obchodného zákonníka je zásadne zmluvou neformálnou, platnosť ktorej zákon nepodmieňuje písomnou formou. Relevantným pre posúdenie formy kúpnej zmluvy bolo v danom prípade ust. § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého písomná forma je predpokladom platnosti zmluvy len v prípade, ak o to požiada aspoň jedna strana pri rokovaní o uzatvorení zmluvy. Vykonané dokazovanie podľa odvolacieho súdu nepreukázalo, že by tak žalobca ako i žalovaný v rámci kontraktáčného procesu výslovne vymienili pre platnosť kúpnej zmluvy písomnú formu, prípadne nevyhnutnosť osvedčenia podpisov oboch zmluvných strán, pričom v danom prípade nešlo o zmluvu, v rámci ktorej by prejavy účastníkov museli byť na tej istej listine. Opatrenie žalovaným akceptovaného písomného listinného znenia kúpnej zmluvy úradne osvedčeným podpisom konateľky žalobcu, odvolací súd neposúdil ako nevyhnutné pre dovŕšenie procesu vzniku kúpnej zmluvy a ani prípadnej požiadavky zachovania písomnej formy. K tomuto zhodnoteniu odvolací súd poukázal primerane na závery vyjadrené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 23Cdo/3192/2007, podľa ktorého uzatvorenie zmluvy v písomnej forme je (z technického hľadiska) procesom, ktorý nemusí spočívať len v predložení písomného návrhu a v jeho písomnom prijatí; predovšetkým v obchodnom styku mu bude spravdila predchádzať zmluvné vyjednávanie často osobné. Nie je pritom vylúčené, aby zmluva, pre ktorej uzavretie nie je zákonom vyžadovaná písomná forma, bola uzatvorená ústne, strany sa zhodli na jej obsahu a súhlasne prejavili vôľu byť ním viazané a podľa dohody zmluvných strán mala byť dodatočne vyjadrená tiež v písomnej forme. V každom prípade, k naplneniu písomnej formy zmluvy dôjde vtedy, ak bude rešpektovaná procedúra, teda ak bude písomný návrh na uzatvorenie zmluvy písomne prijatý, k čomu tam, kde nie je navrhovateľ prítomný, môže dôjsť len tak, že písomné prijatie návrhu dôjde navrhovateľovi. Toto „dôjdenie“ nie je len technickým úkonom; prostredníctvom tohto technického úkonu, odovzdaním príslušnej listiny krátkou cestou doručením s využitím poštovních služieb alebo elektronicky sa realizuje (dovŕšuje) písomný právny úkon, teda sa ním „len“ naplňuje písomná forma zmluvy.

33. V závere napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie zohľadnil všetky relevantné individuálne okolnosti predmetnej veci, posudzoval primárne základ uplatneného nároku žalobcu, a to vznik a existenciu platného právneho vzťahu, so záverom uzatvorenia platnej kúpnej zmluvy a v jej rámci dojednaných práv a povinností medzi stranami sporu, ich naplnenie vo väzbe na posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu o zaplatenie sumy 112 250,- eur s príslušenstvom, s konštatovaním dôvodnosti nároku žalobcu v priznanej časti 108 000,- eur s príslušenstvom.

34. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.) a jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) a od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

35. V rámci dovolania žalovaný tvrdil, že odvolací súd rozhodol v rozpore s judikatúrou. Ďalej žalovaný uviedol, že sa v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nenachádza rozhodnutie, podľa ktorého by bolo umožnené uzatvoriť zmluvu prostredníctvom advokáta nespĺnomocneného na takýto úkon. Odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne právne posúdil ako ofertu email koncipienta advokáta žalobcu zo dňa 8. apríla 2015, keď bolo ofertou doručenie žalovaným podpísaného návrhu zmluvy advokátovi žalobcu. Nesprávneho právneho posúdenia sa odvolací súd podľa žalovaného dopustil aj pri kvalifikovaní bežnej predzmluvnej komunikácie advokátov strán ako vzájomných ofert. Za nesprávne

právne posúdenie žalovaný považoval rovnako záver odvolacieho súdu o tom, že si žiadna zo strán si nevymienila písomnú formu kúpnej zmluvy, hoci vymienením písomnej formy bolo prinajmenšom podpísanie návrhu zmluvy žalovaným, keď tento návrh obsahoval obligatornosť písomnej formy zmluvy a podpisu druhou stranou.

36. Dovolateľ argumentoval tým, že sa odvolací súd nezaoberal podstatnými vyjadreniami žalovaného použitými v konaní na súde prvej inštancie ani v odvolaní. Odvolací súd sa podľa žalovaného vôbec nevysporiadal s jeho námietkou obsiahnutou v odvolaní, že žiadny z advokátov strán sporu nemal oprávnenie na zastupovanie strán pri uzatváraní zmluvy. Žalobca svoj žalobný nárok odvodzoval od údajne platne uzatvorenej kúpnej zmluvy, a preto bol podľa žalovaného povinný preukázať platnosť uzatvorenia tejto zmluvy, a teda aj oprávnenie konajúcich osôb na uzatvorenie tejto zmluvy. Oprávnenie advokátov na uzatvorenie zmluvy (oferta a akceptácia) v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žiadna zo strán netvrdila ani nepreukázala. Odvolací súd sa síce zaoberal okolnosťami uzatvorenia zmluvy, ale oprávnenosť advokátov vôbec neskúmal. Vzhľadom na uvedené je dovolateľ toho názoru, že sa odvolací súd nezaoberal podstatnou odvolacou námietkou žalovaného. V tejto súvislosti dovolateľ upriamil pozornosť na zákonom vyžadovanú písomnú formu plnomocenstva podľa ust. § 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na neexistenciu písomného plnomocenstva, na základe ktorého by advokáti oboch strán mali oprávnenie uzatvoriť zmluvu za tieto strany, ich úkony podľa žalovaného nemali účinky oferty ani akceptácie.

37. Ďalej dovolateľ poukázal na to, že sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s vyhlásením JUDr. Q. W. (č. l. 464 spisu), ktoré tvorilo prílohu odvolania, že jej úlohou bola len predzmluvná komunikácia a dotiahnutie znenia zmluvy do verzie, ktorá bude akceptovateľná pre obe strany, ale nikdy nebola oprávnená na uzatváranie zmluvy za žalovaného.

38. Rozpornosť v napadnutom rozsudku odvolacieho súd dovolateľ videl v tom, že v odseku 53. odvolací súd uvádza, že podpis návrhu zmluvy žalovaným vykonal samotný žalovaný dňa 8. apríla 2015 (úradné osvedčenie podpisu 10. apríla 2015), čím sa námietka neoprávnenosti advokáta na jeho zastupovanie stáva bezpredmetnou, avšak v odseku 52. odvolací súd tvrdí, že už e-mail jeho advokátky JUDr. Q. W. bol ofertou. Z uvedeného podľa dovolateľa vyplýva, že odvolací súd JUDr. Q. W. považuje za oprávnenú namiesto žalovaného na uzatvorenie zmluvy, avšak nie je zrejmé, na základe čoho.

39. Dovolateľ trvá na tom, že emailová komunikácia advokátov pred uzatvorením zmluvy bola predzmluvným vyjednávaním, do ktorej spadala aj email koncipienta advokáta žalobcu zo dňa 8. apríla 2015. Z e-mailu koncipienta advokáta žalobcu zo dňa 8. apríla 2015 podľa dovolateľa nie je možné určiť, že ide o ofertu, pretože žiadna zo strán nedala najavo, že sa cíti týmto svojím prejavom viazaná, aj keď samotné zmluvné strany boli v kópii, tzn. email im bol zaslaný len na vedomie. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33Odo/1520/2005, v zmysle ktorého „Návrh na uzavretie zmluvy je pritom jednostranným prejavom vôle, ktorým navrhovateľ (oferent) navrhuje uzavretie zmluvy druhej strane (oblátovi). Je pritom obvyklé, že rozhodnutiu oferenta predložiť oblátovi návrh na uzavretie zmluvy predchádza zmluvné vyjednávanie, teda proces, v ktorom sa tvorí obsah zmluvy, ktorý končí okamihom, v ktorom dá oferent oblátovi najavo, že sa cíti byť viazaný prejavom vôle, prejav vôle prestáva byť vyjednávaním a je skutočným zmluvným konsenzom, ak strany dajú najavo, že sú si vedomé viazanosťou svojich prejavov.”

40. Za nesúlady dovolateľ považoval aj to, že v texte e-mailu zo dňa 8. apríla 2015 je uvedené, že návrh zmluvy má byť zo strany žalovaného podpísaný a doručený (čím podľa súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu mal byť kontraktačný proces zavŕšený), avšak samotný návrh zmluvy vyžadoval výslovný podpis listiny zmluvy aj z druhej strany. Takže na jednej strane stačí podpis listiny z jednej strany a na strane druhej sa vyžaduje podpis oboch strán. S uvedeným nesúlady sa rovnako konajúce súdy podľa názoru dovolateľa nezaoberali.

41. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33Odo/1520/2005, podľa ktorého „Návrh na uzavretie zmluvy je pritom jednostranným prejavom vôle, ktorým navrhovateľ

(oferent) navrhuje uzavretie zmluvy druhej strane (oblátovi). Je pritom obvyklé, že rozhodnutiu oferenta predložiť oblátovi návrh na uzavretie zmluvy predchádza zmluvné vyjednávanie, teda proces, v ktorom sa tvorí obsah zmluvy, ktorý končí okamihom, v ktorom dá oferent oblátovi najavo, že sa cíti byť viazaný prejavom vôle. Prejav vôle prestáva byť vyjednávaním a je skutočným zmluvným konsenzom, ak strany dajú najavo, že sú si vedomé viazanosťou svojich prejavov.” Emailová komunikácia advokátov pred uzatvorením zmluvy bola práve tým predzmluvným vyjednávaním.

42. Ďalší rozpor dovolateľ videl v tom, že odvolací súd za ofertu považoval aj e-mail X. T. zo dňa 2. apríla 2015 o 3:22 (č. l. 288 spisu), kde uvádza „v prílohe v zmysle pokynu JUDr. Z. zasielam zmluvu s pripomienkami v stave, v akom sme ju z našej strany pripravení podpísať.” Z tohto e-mailu však vyslovene vyplýva, že nemôže byť ofertou, keďže strana žalobcu ešte len je pripravená priloženú zmluvu (v budúcnosti) podpísať. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 20Cdo/2427/1998, podľa ktorého „o písomný návrh na uzavretie nájomnej zmluvy mohlo ísť až v okamihu, kedy žalovaná zaslala listinu (zmluvy) po tom, ako ju sama podpísala”.

43. Dovolateľ uviedol, že úmysel sporových strán bol uzavrieť kúpnu zmluvu v písomnej forme, čomu nasvedčovala emailová komunikácia právnych zástupcov, v rámci ktorej títo zasielali jednotlivé návrhy zmluvy vždy v písomnej forme, vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 16. marca 2017, list žalobcu zo dňa 13. augusta 2015, samotné ustanovenie kúpnej zmluvy, ako aj podpis žalovaného na kúpnej zmluve. Postačujúca ústna forma kúpnej zmluvy podľa dovolateľa nevyplývala zo žiadneho tvrdenia alebo dôkazu v konaní pred všeobecnými súdmi.

44. Odvolací súd sa rovnako podľa dovolateľa nezaoberal s jeho námietkou, že žalobca tovar, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy, nevlastnil, čím podľa dovolateľa nebol oprávnený na uzavretie kúpnej zmluvy. Nakoľko žalobca nevlastnil tovar, nebola platná ani kúpna zmluva, v dôsledku čoho neexistuje ani nárok žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny. Dovolateľ v závere zdôraznil, že konajúce súdy vychádzali často z tvrdení sporových strán, ktoré neboli v priebehu konania popreté, ktorý postup dovolateľ vyhodnotil podľa ust. § 470 ods. 2 C. s. p. ako neprípustný.

45. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca s tým, že namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu žalobca vyhodnotil ako súladné s ust. § 387 ods. 2 C. s. p., ako aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/170/2005. Na základe uvedeného žalobca skonštatoval neprípustnosť dovolania žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

46. V súvislosti s namietanými dovolacími dôvodmi podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p. žalobca poukázal na to, že z dovolania žalovaného nie je zrejmé, aká otázka bola odvolacím súdom vyriešená rozdielne od dovolacieho súdu, pričom neuviedol tomu zodpovedajúcu judikatúru dovolacieho súdu, a rovnako nie je zrejماً ani otázka dovolateľa, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Žalobca považoval uvedené dovolacie dôvody žalovaného za nedostatočne vymedzené, ktorá skutočnosť má za následok neprípustnosť dovolania žalovaného aj v tejto časti.

47. V závere sa žalobca ešte vyjadril k tvrdeniam žalovaného, a upriamil pozornosť na mail žalovaného adresovaný žalobcovi zo dňa 16. júla 2015, v ktorom sám žalovaný konštatuje platnosť kúpnej zmluvy. Obrana žalovaného obsiahnutá v dovolaní je podľa žalobcu účelová. Za moment významný pre posúdenie vzniku kúpnej zmluvy, teda, že email zo dňa 8. apríla 2015 je ofertou, žalobca považuje email žalovaného zo dňa 9. apríla 2015 o 22:55, z ktorého je zrejmé, že žalovaný posielal sken podpísanej finálnej verzie kúpnej zmluvy aj s prílohou č. 1, pričom nasledujúci deň pošle overenie podpisu u notára a budúci týždeň doručí originál kúpnej zmluvy osobne.

48. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“), [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje

proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.) a nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 (ust. § 447 písm. f/ C. s. p.).

49. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

50. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

51. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

52. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

53. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

54. Podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je

dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

55. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

56. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

57. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

58. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

59. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

60. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

61. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

62. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

63. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

64. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia

predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

65. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

66. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ napadol nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, pretože odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Odvolací súd sa podľa žalovaného vôbec nevysporiadal s jeho námietkou obsiahnutou v odvolaní, že žiadny z advokátov strán sporu nemal oprávnenie na ich zastupovanie pri uzatváraní zmluvy, v dôsledku čoho ich úkony nemali účinky oferty ani akceptácie. Ďalej sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s vyhlásením JUDr. Q. W. (č. I. 464 spisu), ktoré tvorilo prílohu odvolania žalovaného. Súd prvej inštancie a rovnako ani odvolací súd podľa dovolateľa nedal spoľahlivú odpoveď na to, kedy a prečo končí predzmluvná komunikácia a prečo jednotlivé emaily advokátov by mali byť ofertami na uzatvorenie zmluvy. K zmluvnými stranami (sporovými stranami) zamýšľanej písomnej forme kúpnej zmluvy odlišné stanovisko zaujaté konajúcimi súdmi nepovažoval dovolateľ za dostatočne odôvodnené s prihliadnutím na vykonané dôkazy (emailová komunikácia právnych zástupcov, v rámci ktorej títo zasielali jednotlivé návrhy zmluvy vždy v písomnej forme, vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 16. marca 2017, list žalobcu zo dňa 13. augusta 2015, samotné ustanovenie kúpnej zmluvy, ako aj podpis žalovaného na kúpnej zmluve). Odvolací súd sa rovnako podľa dovolateľa nezaoberal s jeho námietkou, že žalobca tovar, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy, nevlastnil, vzhľadom k čomu nebol oprávnený ani na uzavretie kúpnej zmluvy.

67. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

68. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

69. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu).

70. Dovolací súd v súvislosti s namietanou absenciou náležitého odôvodnenia uvádza, že dovolacie námietky žalovaného sú zhodné s jeho námietkami uplatnenými v rámci prvoinštančného konania, s

ktorými sa odvolací súd vysporiadal spôsobom odkazujúcim na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý postup mu umožňovalo ust. § 387 ods. 2 C. s. p., čím napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie tvoria jeden celok.

71. Námietskou žalovaného, že žalobca tovar, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy, nevlastnil, vzhľadom k čomu nebol oprávnený ani na uzavretie kúpnej zmluvy, sa odvolací súd v rámci napadnutého rozhodnutia nezaoberal, pretože nebola obsiahnutá v odvolaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ust. § 446 Obchodného zákonníka, podľa ktorého kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja. Vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako nedôvodnú.

72. Dovolací súd považoval za potrebné upriamiť pozornosť na rozsudok súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že tento vychádzal zo skutkového stavu zisteného z dôkazov predložených sporovými stranami a tvrdení, ktoré boli medzi stranami nesporné a neboli dôkazmi vyvrátené. Písomný návrh kúpnej zmluvy vypracovala právna zástupkyňa žalovaného a tento predložila na pripomienkovanie právnomu zástupcovi žalobcu. Pripomienkovaná verzia návrhu kúpnej zmluvy právnym zástupcom žalobcu obsahovala doplnené znenie čl. 6.3 kúpnej zmluvy, a preto podľa súdu prvej inštancie predstavovala odmietnutie návrhu žalovaného, resp. bola novým návrhom žalobcu. V priebehu konania nevznikla pochybnosť, že sa pripomienkovaná verzia návrhu kúpnej zmluvy dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Žalovaný podpísal svoju pôvodnú ofertu, v ktorej neboli zapracované pripomienky žalobcu, ktorý úkon súd prvej inštancie vyhodnotil ako omyl v konaní žalovaného, pretože z jeho strany nedošlo k prejaveniu vôle, odmietnuť žalobcom pripomienkované znenie kúpnej zmluvy a predložiť nový návrh v zmysle ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podpísaním kúpnej zmluvy v jej písomnej listinnej podobe (č. l. 6 až 17 spisu) žalovaným dňa 8. apríla 2015, žalovaný akceptoval nový návrh kúpnej zmluvy obsiahnutý v žalobcom pripomienkovej verzii kúpnej zmluvy (č. l. 289 až 292 spisu) a jeho akceptácia nadobudla účinnosť dňom, kedy sa žalovaným podpísané znenie kúpnej zmluvy dostalo do dispozičnej sféry žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu (§ 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka), k čomu došlo najskôr v rámci elektronickej komunikácie zasielanej žalovaným právnomu zástupcovi žalobcu dňa 9. apríla 2015 (č. l. 268 až 270 spisu), následne elektronickej komunikáciou zo dňa 10. apríla 2015 (č. l. 271 až 273 spisu), resp. najneskôr dňom 13. apríla 2015, kedy v zmysle preberacieho protokolu (č. l. 112 spisu) žalovaný ním podpísanú písomnú listinnú podobu kúpnej zmluvy (v znení pripomienkovej verzie kúpnej zmluvy predkladanej žalobcom) odovzdal právnomu zástupcovi žalobcu. Uvedeným momentom kúpna zmluva, na základe ktorej žalobca uplatňuje nárok v prejednávanej veci, bola podľa súdu prvej inštancie uzavretá (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie nepovažoval v konaní za preukázané, že by kúpna zmluva mala vzniknúť, resp. byť uzavretá, k inému okamihu, než kedy prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť podľa ust. § 43c ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. k okamihu, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. K ust. čl. 7 bod 7.1. kúpnej zmluvy, podľa ktorého zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu zmluvnými stranami, súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by zmluvné strany v kontraktáčnom procese tomuto konkrétnemu ustanoveniu pripisovali osobitný význam z hľadiska prejavenej vôle upraviť odlišne od dispozitívnych ustanovení Občianskeho zákonníka okamih uzavretia zmluvy, resp. že by ním prejavovali vôľu podmieniť platnosť kúpnej zmluvy písomnou formou. Vzhľadom na uvedené, dojednanie v čl. 7. bod 7.1. kúpnej zmluvy nemalo podľa súdu prvej inštancie vplyv na okamih uzavretia kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným.

73. V súvislosti s písomnou formou kúpnej zmluvy, súd prvej inštancie uviedol, že kúpna zmluva bola zmluvnými stranami podriadená režimu Obchodného zákonníka, a preto poukázal na ust. § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme. Súd prvej inštancie zdôraznil, že aj v prípade zmluvy podliehajúcej

režimu Obchodného zákonníka sa platnosť písomného právneho úkonu, resp. zachovanie písomnej formy právneho úkonu, posudzuje podľa ust. § 40 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka. Zároveň, ak pri uzavieraní zmluvy zašle jedna strana druhej písomný návrh zmluvy, neznamená to bez ďalšieho, že tým podmienila jej platnosť písomnou formou (ZSP 67/1999).

74. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že z predloženej predzmluvnej elektronickej komunikácie strán nevyplýva, že by zmluvné strany žalobca a žalovaný podmieňovali platnosť kúpnej zmluvy písomnou formou, príp. s vyšším stupňom formalizácie s overenými podpismi obidvoch zmluvných strán. Požiadavka podpísania a overenia podpisu na písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy zo strany žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, bola adresovaná žalovanému z dôvodu existujúcej obavy z prípadnej snahy žalovaného v budúcnosti túto zmluvu neplniť. Napriek tomu, že žalovaný očakával rovnaký postup aj od žalobcu, súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný v priebehu konania netvrdil, že by medzi stranami došlo k takejto dohode o písomnej forme zmluvy, resp. jej notársky osvedčeného podpisu zo strany tak žalobcu, ako aj žalovaného. Rovnako žalovaný v konaní netvrdil, že by pri rokovaní o uzavretí zmluvy výslovne prejavil vôľu v zmysle § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka podmieniť platnosť kúpnej zmluvy jej uzavretím v písomnej forme, pričom takýto prejav vôle žalovaného z vykonaného dokazovania podľa súdu prvej inštancie ani nevyplýval.

75. Súd prvej inštancie skonštatoval, že písomná forma kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným s odkazom na ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka zachovaná bola, nakoľko došlo k písomnému návrhu na uzavretie zmluvy, a to predložením pripomienkovaného návrhu kúpnej zmluvy právnym zástupcom žalobcu elektronickými prostriedkami (č. l. 288 až 292 spisu), ktoré umožňovali zachytenie obsahu právneho úkonu ako aj určenie osoby, ktorá právny úkon urobila, a následne k jeho písomnému prijatiu podpisom žalovaného na písomnej listinnej podobe kúpnej zmluvy (č. l. 6 až 17 spisu). Nešlo pritom o zmluvu, v prípade ktorej by prejavy účastníkov museli byť na tej istej listine. Následné opatrenie žalovaným akceptovaného písomného listinného znenia kúpnej zmluvy úradne osvedčeným podpisom konateľky žalobcu už súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné pre dovŕšenie procesu vzniku kúpnej zmluvy, ako ani pre naplnenie prípadnej požiadavky zachovania jej písomnej formy.

76. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p. a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p. Na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie sa odvolací súd zaoberal námietkou ohľadom nesprávnych skutkových zistení prvoinštančného súdu s tým, že ak žalovaný v podanom odvolaní namietal skutkové závery súdu prvej inštancie, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04).

77. Vzhľadom na to, že žalovaný namietal posúdenie otázky uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným zo strany súdu prvej inštancie s tým, že emailová komunikácia predchádzajúca doručeniu podpísaného návrhu zmluvy žalovaným právnemu zástupcovi žalobcu dňa 13. apríla 2015, bola len štandardnou predzmluvnou komunikáciou a bola iba vyjednávaním o obsahu zmluvy, odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (odsek 48. a 49.). Odvolací súd uviedol, že uzatvoreniu zmlúv predchádza zmluvné vyjednávanie, teda proces, v ktorom sa tvorí obsah zmluvy, ktorý končí okamihom, v ktorom dá navrhovateľ (oferent) druhej zmluvnej strane (oblátovi) najavo, že sa cíti byť viazaný svojím prejavom vôle. Pokiaľ sa strany nedohodnú o všetkých podstatných okolnostiach, poprípade o okolnosti síce nepodstatnej, ale takej, ktorá podľa mienky strán alebo jednej z nich má byť predmetom dohody, zmluva nevznikne. Zmluva ako dvojstranný či viacstranný právny úkon však vzniká úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy.

78. Vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav podľa odvolacieho súdu preukázal, že výsledkom

prebiehajúcich osobných stretnutí a jednaní bol žalovaným (oferent) predložený písomný návrh zmluvy žalobcovi (oblát), ktorý tento jednostranný prejav vôle žalovaného modifikoval a jeho odpoveď, ktorá sa dostala do dispozície žalovaného e-mailom zo dňa 2. apríla 2015 obsahovala pripomienky a doplnenia návrhu, a tým sa v zmysle ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje za nový návrh. Tým došlo k opačnému postaveniu žalobcu (oferent) a žalovaného (oblát). Žalovaný (oblát) tento jednostranný prejav vôle žalobcu na uzavretie kúpnej zmluvy akceptoval, čo potvrdil podpisom dňa 8. apríla 2015, ktorý úradne osvedčil a emailom zaslal žalobcovi, ako aj následne podľa preberacieho protokolu osobne odovzdal, pričom v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolaní netvrdil, že išlo len o súhlasný prejav, ale s výhradou voľnosti, ďalších zmien. Akcept žalovaného sa doručením elektronickou poštou dostal do dispozície oferenta a nadobudol účinnosť, t. j. dňa 9. apríla 2015 najneskôr dňa 13. apríla 2015 (preberací protokol) (primerane NS ČR, sp. zn. 23Cdo/1247/2009). Prejav vôle strán tak prestal byť vyjednáváním a stal sa skutočným zmluvným konsenzom, pretože strany si dali najavo, že sa cítia byť viazané prejavom.

79. K písomnej forme kúpnej zmluvy odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by sporové strany v rámci kontraktáčného procesu výslovne vymienili pre platnosť kúpnej zmluvy písomnú formu, prípadne nevyhnutnosť osvedčenia podpisov oboch zmluvných strán, pričom v danom prípade nešlo o zmluvu, v rámci ktorej by prejavy účastníkov museli byť na tej istej listine, a preto opatrenie žalovaným akceptovaného písomného listinného znenia kúpnej zmluvy úradne osvedčeným podpisom konateľky žalobcu, nebolo nevyhnutné pre dovŕšenie procesu vzniku kúpnej zmluvy a ani prípadnej požiadavky zachovania písomnej formy.

80. Z podaného dovolania podľa dovolacieho súdu vyplýva zásadný nesúhlas žalovaného so závermi konajúcich súdov ohľadom platného uzavretia kúpnej zmluvy, na základe oferty žalobcu uskutočnenej právnym zástupcom žalobcu v podobe emailu zo dňa 8. apríla 2015, ktorý obsahoval pripomienkovanú verziu návrhu kúpnej zmluvy, ktorú žalovaný akceptoval zaslaním podpísaného vyhotovenia kúpnej zmluvy emailom dňa 9. apríla 2015, zaslaním podpísaného vyhotovenia kúpnej zmluvy s overeným podpisom emailom dňa 10. apríla 2015 a odovzdaním podpísaného vyhotovenia kúpnej zmluvy s overeným podpisom právnomu zástupcovi žalobcu dňa 13. apríla 2015 (preberací protokol - č. I. 112 spisu). Dovolací súd preto opätovne zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

81. K námietke žalovaného, že sa odvolací súd, napriek záveru o platnom uzavretí kúpnej zmluvy sporovými stranami, nezaoberal absenciou plnomocenstva právnych zástupcov sporových strán na uzavretie danej kúpnej zmluvy (ofertu a akceptáciu), dovolací súd uvádza, že postup právnych zástupcov sporových strán v danom prípade predstavuje bežne využívanú prax, kedy právní zástupcovia zmluvných strán ako odborne spôsobilé osoby spolu komunikujú podľa pokynov svojich klientov ohľadom znenia kúpnej zmluvy. Inými slovami, jednalo sa síce o tzv. predzmluvnú komunikáciu strán uskutočňovanú prostredníctvom ich právnych zástupcov, ale v rámci nej právní zástupcovia strán konali (zasielali jednotlivé návrhy kúpnej zmluvy - oferty) so súhlasom svojich klientov (sporových strán), pričom ich klienti boli so znením predkladaných návrhov kúpnej zmluvy (ofert) oboznámení.

82. Spripomienkovaná verzia kúpnej zmluvy obsiahnutá v emaily právneho zástupcu žalobcu adresovaného žalovanému zo dňa 8. apríla 2015 (č. I. 268 spisu) bola nepochybne odsúhlasená aj žalobcom samotným, pričom v kópii bol tento email na vedomie zaslaný aj žalobcovi. Skutočnosť, že žalovaný návrh kúpnej zmluvy zaslaný právnym zástupcom žalobcu podpísal, potvrdzuje, že ho žalovaný považoval ako za predložený samotným žalobcom a na znak súhlasu s týmto návrhom (ofertou) ho aj podpísal, o čom zaslal aj informatívny email dňa 9. apríla 2015 (č. I. 268 spisu) právnomu zástupcovi žalobcu a na vedomie v kópii aj žalobcovi. Pokiaľ mal žalovaný za to, že mu spripomienkovanú verziu kúpnej zmluvy zaslala osoba, ktorá na to nemala oprávnenie, teda právny zástupca žalobcu bez osobitného plnomocenstva, nemal takúto kúpnu zmluvu podpisovať. Nakoľko žalovaný podpísal návrh kúpnej zmluvy žalobcu a tento aj doručil do dispozičnej sféry žalobcu (či už žalobcovi v kópii emailu

alebo právnenému zástupcovi žalobcu), konajúce súdy dospeli k správnenému záveru, že sa jednalo o riadnu ofertu zo strany žalobcu, aj keď táto bola doručovaná žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu, ktorá bola žalovaným riadne akceptovaná. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že sa z pohľadu merita veci nejedná o relevantnú odvoláciu námietku, s ktorou by bol odvolací súd povinný sa osobitne v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberať.

83. Z obsahu dovolania žalovaného je zrejmá jeho námietka, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania (posúdenie momentu oferty a akceptácie ako právnych úkonov uskutočnených právnyimi zástupcami strán namiesto zmluvných strán samotných a zmluvne dohodnutej písomnej formy kúpnej zmluvy). Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 431 C. s. p. v spojení s § 420 C. s. p. a § 432 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie § 442 C. s. p., ktoré upravuje, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

84. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. spĺňajú, a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

85. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne prípustné, z ktorého dôvodu jeho dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

86. Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. v tom zmysle, že v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nenachádza rozhodnutie, podľa ktorého by bolo umožnené uzatvoriť zmluvu prostredníctvom advokáta nesplnomocneného na takýto úkon. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na to, že konajúce súdy nesprávne právne posúdili e-mail koncipienta advokáta žalobcu zo dňa 8. apríla 2015 ako moment oferty zmluvy, pričom ofertou bolo podľa názoru dovolateľa doručenie žalovaným podpísaného návrhu zmluvy advokátovi žalobcu. Vzhľadom na to, že bežnú predkontrakčnú komunikáciu advokátov strán uskutočnenú prostredníctvom e-mailov odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie posúdil ako vzájomné oferty strán, došlo tým k nesprávnenému právnenému posúdeniu zo strany konajúcich súdov.

87. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

88. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane, bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania odvolacieho súdu; ako aj

absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

89. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. a vôbec toho, aby sa dovolací súd mohol zaoberať tým, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, je naformulovanie otázky, ktorú dovolací súd posúdi ako otázku predbežnú a v prípade, že dospeje k záveru o prípustnosti dovolania, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu meritórne preskúma.

90. Dovolací súd zároveň dáva do pozornosti, že dovolateľ v podanom dovolaní namieta zásadnú nespokojnosť s vyvodením nesprávnych právnych záverov zo skutkových zistení.

91. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017).

92. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej, a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu viď napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

93. Uvedenému musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa, pokiaľ ide o vymedzenie prípadnej nesprávnosti právneho posúdenia odvolacím súdom, a pokiaľ ide o uvedenie právnej argumentácie, ako mal podľa jeho názoru odvolací súd vec správne posúdiť. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právnej otázky - ktorá musí byť pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca - ale aj na to, aby právna otázka (a dovolateľom predložené právne posúdenie veci) mala oporu v skutkovom stave zistenom súdmi nižšej inštancie, nakoľko - ako už bolo vyššie uvedené - dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd (rovnako aj 3Obdo/1/2019).

94. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach viď aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotrúva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

95. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na

skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

96. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom nastolená otázka - tak, ako vyplýva z obsahu podaného dovolania - nepredstavuje právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p. spôsobom zadefinovaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkovú otázku, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť. Rovnako dovolací súd konštatuje, že sa v danom prípade nejedná o otázku, ktorej zodpovedanie by bolo pre rozhodnutie vo veci samej kľúčové.

97. Aj keď záver o tom, že žalovaný v dovolaní nastolil skutkovú (a nie právnu) otázku, postačuje na odôvodnenie rozhodnutia o odmietnutí dovolania, dovolací súd považuje za potrebné v stručnosti vyjadriť sa k dovolateľom nastolenej otázke.

98. Dovolací súd zdôrazňuje, že konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach nekonštatovali uzavretie kúpnej zmluvy právnymi zástupcami sporových, resp. zmluvných, strán, tak ako to tvrdí žalovaný. V danom prípade sa jednalo o úkony (ofertu a akceptáciu) žalobcu a žalovaného, advokáti sporových strán boli len sprostredkovateľmi, poprípade doručovateľmi, ktorí vôľu svojich klientov transformovali do podoby jednotlivých návrhov znenia kúpnej zmluvy. Bol to práve žalovaný, ktorý podpísal návrh kúpnej zmluvy žalobcu a tento najprv elektronicky zaslal právnemu zástupcovi žalobcu a v kópii aj samotnému žalobcovi až následne ju osobne doručil právnemu zástupcovi žalobcu. Aj keď podpis žalobcu na kúpnej zmluve konajúce súdy nevyhodnotili ako potrebný pre dovŕšenie procesu vzniku kúpnej zmluvy, tak je zrejmé, že kúpnu zmluvu uzavreli sporové strany, a nie ich právni zástupcovia. Na doplnenie dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na body 80. a 81. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

99. Okrem dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., dovolateľ v rámci podaného dovolania uviedol ako dôvod jeho prípustnosti aj ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

100. V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že žalovaný vo svojom dovolaní neuviedol žiadnu právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.) a ani z obsahu podaného dovolania ju nebolo možné odvodiť.

101. Dovolací súd zdôrazňuje, že uvedený dovolací dôvod sa vyznačuje tým, že dovolací súd (tzn. Najvyšší súd SR) vo svojich rozhodnutiach rozhodol o tej istej právnej otázke rozdielne, čím vznikla nejednotnosť. Dovolateľ argumentoval len tým, že odvolací súd rozhodol v rozpore s ním uvedenou judikatúrou, pričom v dovolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Odo/1520/2005, a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 20Cdo/2427/1998. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľ nielenže neuviedol rozhodnutia dovolacieho súdu, teda rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ale ani rozhodnutia, ktoré by obsahovali rozdielne právne posúdenie určitej právnej otázky. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu tým pádom nezodpovedá úprave prípustnosti dovolania pre riešenie právnej otázky tak, ako to má na mysli ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., čím dovolateľ nevytvoril priestor dovolaciemu súdu, aby túto otázku mohol posúdiť v rámci prípustnosti dovolania a pristúpiť prípadne k meritórnemu preskúmaniu veci. Žalovaný tak neopodstatnene tvrdí, že je daný dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

102. V prípade dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť a doložiť označením rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných názorov, ide teda o otázku, ktorú dovolací súd už riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa však prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho povinnosťou: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím

súdom, b) uviesť ako ju riešil, a c) označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne (rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2018, sp. zn. 2ObdoV/16/2017, bod 47).

103. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum, nakoľko dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. Dovolací súd konštatuje, že v podmienkach daného sporu k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p., nedošlo, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, dovolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p.

104. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalovaného podľa § 420 písm. f/ C. s. p. ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/, f/ C. s. p. odmietol.

105. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

106. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 :0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.